

Tid. Der staar nemlig i Udvalgets Fleertals Betænkning, at „disse Instituter — nemlig Bankernes — Brevler maae antages at være bestemte til for længere Tid at kunne gaae som Betalingsmiddel imellem Mand og Mand;“ men det kan dog umulig paastaaes, at Loven skal bibeholde 14 Dages-Terminen, naar den saa alligevel fortrinsviis skal afbenyttes paa ubestemt Tid indtil 5 Aar.

Der er imellem Lovens Ord og den Motivering, som Udvalgets Fleertal har fremført, en aabenbar Modsigelse, og jeg maa derfor gjøre det ærede Thing opmærksom paa, at den Hensigt, hvori Fleertallet vil have Loven udgivet, strider aldeles mod Lovens Ord, og det forekommer mig, at denne Betragtning allerede er en meget væsentlig Indbending mod den Argumentation, som er opstillet. Jeg kan ikke see rettere, end at det ærede Fleertal i Grunden vil opnaae noget ganske Andet ved denne Lov, end der ligger i dens Ord, og end der tilsigtes ved den. Lovens Mening, saaledes som den er kommen frem, er den, at korte Brevler, som gjælde i en ganske kort Tid, skulle have en Lettelse, og intet Videre. Det har ikke været Lovens Mening at give private Banker en saadan Ret som den, der omtales i Nationalbankens Actoi, hvor der siges, at Nationalbanken er bemyndiget til at udstede paa sig selv Anvisninger eller Anfordringsbrevler. Dersom Udvalgets Fleertals Forslag følges, saa give vi her en Lov, hvorved vi bemyndige de private Banker til at udstede Rigsdalerbrevler paa 8 Skillings Papir; naar de private Banker offerere 8 Skillings Papir, saa faae de Lov til i Form af Brevler at udstede Rigsdalerbrevler paa en hvilken som helst Sum uden Hensyn til Størrelsen, der kunne gaae og gjælde i 5 Aar, uagtet der netop er talt i Loven om 14 Dage. Det er det, som Udvalgets Fleertal vil sætte igennem ved denne Lov, men det er det, som strider imod Loven, og derfor mener Mindretallet, at Loven ikke bør tages i den Stikkelse, hvori den nu foreligger, men at der maa gives den en saadan Tilføjning, at den kan komme i Harmoni med den øvrige Stempelpapirs-Lovgivning. Et Mindretallets Ændringsforslag er rigtigt, og at det harmonerer med den nugældende Stempellov-

givning, behøver jeg ikke videre at godtgjøre, thi den ærede Ordfører har allerede erkendt det. Der er allerede ved Loven gjort en stor Afvigelse fra den almindelige Regel om Gjælds-breve, at de nemlig skulle skrives paa stemplet Papir i Forhold til Summernes Størrelse; Loven fritager for til korte Brevler paa de allerførste Summer at bruge det almindelige Stempelpapir; men det kan jo dog ikke antages, at det skal være Lovens Mening aldeles at kuldaste de Grundsætninger, der ellers gaaer igennem Stempelpapirs-Lovgivningen, at afvige fra, hvad der ellers i Stempelpapirs-Lovgivningen er bestemt angaaende Omstæmplingen af Gjældsbreve, der ere indrettede til at lyde paa en kortere Tid. Andet har Udvalgets Mindretal ikke foreslaaet; vor Mening er blot den, at, naar der skal indrømmes korte Brevler en Lempelse, og vi have ikke noget imod denne Lempelse, saa ville vi ikke foreslaae, at den skal kunne bruges anderledes, end at den kommer i Harmoni med Stempelpapirs-Lovgivningen i det Hele taget. Det kan naturligviis ikke forudses, hvor stort Tab Statskassen vil have, naar Loven vedtages saaledes, som den foreligger; at anstille nogen Calculer derved, kan man ikke, man kan blot formode, at der vil blive udstedt en heel Deel Brevler paa 8 Skillings Papir, som hidtil ere komne frem i Form af indenbyes Brevler paa 2den Classes Papir, og da Forskellen mellem 8 Skillings Papiret og Satterne for 2den Classes Papir er meget betydelig, saa er det at antage, at nogen Afgang derved vil finde Sted. Jeg kan nu meget godt forstaae, at de ærede Medlemmer her i Thinget, som have saa meget imod, at Brevler, navnlig indenbyes Brevler, skulle skrives paa 2den Classes Papir, gjerne ville have denne Lov ud; thi naar den kommer frem i den Stikkelse, hvori Fleertallet vil have den antaget, saa kan jo meget let enhver indenbyes Brevler gaae paa 8 Skillings Papir, istedetfor at den efter den nu gjældende Bestemmelse skal skrives paa 2den Classes Papir; men jeg troer dog ikke, at det Hensyn, som den ærede Rigsdagsmand fra Viborg (Bregendahl) fremhævede under Sagens tidligere Forhandling, bør tages til Følge.